

Η νομιμοποίηση των μεταναστών,

**μια στιγμή
της παρανομοποίησής τους**

Το ελληνικό κράτος έχει ένα «ζητηματάκι»...

Τόσες προεκλογικές δηλώσεις, τόσες «δεσμεύσεις», τόσες μετεκλογικές «σοσιαλιστικές» εξαγγελίες, τόσα δημοσιεύματα σχετικά με την «ανάγκη-υποχρέωση» του ελληνικού κράτους να νομιμοποιήσει τα παιδιά των μεταναστών. Να νομιμοποιήσει όλους αυτούς που είτε γεννήθηκαν στην Ελλάδα είτε ήρθαν στη χώρα σε πολύ μικρή ηλικία, ώστε να μη θεωρούνται «παράνομοι» με το που θα συμπληρώσουν το 18^ο έτος της ηλικίας τους. Κι εντάξει· γνωρίζουμε ότι κανένα κράτος δεν κόπτεται για τα δικαιώματα των διαφόρων κοινωνικών ομάδων ούτε είναι ποτέ διατεθειμένο να τους τα παραχωρήσει από την καλή του την καρδιά. Κάθε άλλο· γι' αυτό και η νόμιμη παραμονή ενός μετανάστη εξαρτάται από το αν είναι «παραγωγικός», από το αν είναι «παραραίτητα ένσημα για να καταθέσει αίτηση νομιμοποίησης.

Ας επιστρέψουμε, όμως, στην περίπτωση των λεγόμενων μετανάστων 2^{ης} και 3^{ης} γενιάς (αφήνουμε ασχολίαστο το γεγονός ότι όλοι τους αποκαλούν «μετανάστες» ενώ στη συντριπτική τους πλειοψηφία γεννήθηκαν στην Ελλάδα). Εδώ, **υπάρχει ένα «ζητηματάκι».** Πρόκειται για αρκετές χιλιάδες άτομα που εκτός από όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι συνομηλικοί τους ελληνικής καταγωγής (π.χ ανεργία και στην «καλύτερη» ανασφάλιστη, προσωρινή εργασία) έχουν να αντιμετωπίσουν και τους συνεχείς αστυνομικούς ελέγχους, καθώς και την πιθανότητα απέλασης. Και όταν είσαι πισιστικός που σε έχουν ζαλίσει με τις εξακριβώσεις, τις προσαγωγές, τα ρατσιστικά σχολιάκια στο δρόμο και τις ατελείωτες διαδρομές στους γραφειοκρατικούς λαβυρίνθους είναι πολύ πιθανό κάποια στιγμή να κάνεις «κακές σκέψεις». Αν, μάλιστα, δεν σκοπεύεις να είσαι υπάκουος και πειθαρχημένος όπως πιθανώς να ήταν (μην έχοντας και πολλές επιλογές απέναντι στις κανιβαλικές τάσεις των ντόπιων μικρών και μεγάλων αφεντικών) οι γονείς σου όταν πρωτοήρθαν στον «ελλη-

νικό παράδεισο», τότε σίγουρα θα είσαι σε θέση να «δημιουργήσεις προβλήματα». Και το κράτος που σέβεται τον εαυτό του οφείλει να προνοεί.

Από την άλλη, επειδή δεν μπορεί να είμαστε όλοι «ίσοι κι όμοιοι», η προαναγγελθείσα νομιμοποίηση σέρνει μαζί της συγκεκριμένες προϋποθέσεις. Αφορά, δηλαδή, τα παιδιά που οι γονείς τους βρίσκονται «νόμιμα» στην Ελλάδα και εκείνα που έχουν λάβει τουλάχιστον τριετή εκπαίδευση στα ελληνικά σχολεία. Η πολυδιαφημισμένη, λοιπόν, παροχή ιθαγένειας δεν αφορά το σύνολο των περίπου 200.000 παιδιών, αλλά περιορίζεται σε σχεδόν 80.000 άτομα. Καθόλου περίεργο. Αυτό το «ναί μεν, αλλά» (ναί μεν νόμιμοι, αλλά όχι όλοι· ούτε καν οι 2^{ης} και 3^{ης} γενιάς, πόσο μάλλον οι μετανάστες στο σύνολό τους), δείχνει απολύτως ξεκάθαρα ότι για να είναι μια πολιτική αποτελεσματική για το κράτος και τα αφεντικά θα πρέπει να αυξάνει τους επιμέρους διαχωρισμούς, δημιουργώντας **κοινωνικές ομάδες πολλών ταχυτήτων.**

Με άλλα λόγια, όταν αποφασίζεται η «αποσυμπύκνωση» (έστω και υπό όρους, έστω και μερική ή προσωρινή) ενός τμήματος, έχει ταυτόχρονα αποφασιστεί και η «συμπύκνωση» κάποιου άλλου, του πιο υποτιμημένου καταρχήν. Ο κύριος Χρυσόχοϊδης έχει εντοπίσει «τον εύκολο στόχο» και μας υπενθυμίζει με κάθε ευκαιρία ότι με τους «λαθρομετανάστες» θα είναι αμείλικτος. Και ας μην ξεχνάμε ότι «λαθρομετανάστες» αποκαλούνται οι αιχμάλωτοι πολέμου που έχει δημιουργήσει και το ελληνικό κράτος από κοινού με τους συμμάχους του, συμμετέχοντας στον πόλεμο που διεξάγεται στο Αφγανιστάν. Εμείς από τη μεριά μας, δεν έχουμε κανένα λόγο να αμφισβητήσουμε ότι θα το κάνει.

... αλλά δεν έχει πρόβλημα

Κάθε σχετική διευθέτηση, η οποία ονομάζεται καταχρηστικά «νομιμοποίηση», εντάσσεται σε μια λογική αποκλεισμών και διαχωρισμών τόσο μεταξύ των μεταναστών (κάποιοι παρουσιάζονται ως πιο «τυχεροί» ή «προνομιούχοι») όσο και μεταξύ των ντόπιων και των μεταναστών. Για παράδειγμα, ακόμα κι αν χορηγηθεί βίζα πολλαπλών εισόδων για να μπορούν οι μετανάστες να ταξιδεύουν στη χώρα καταγωγής τους, ή αν όσοι έχουν συμπληρώσει πέντε χρόνια νόμιμης παραμονής αποκτήσουν δικαίωμα συμμετοχής στις δημοτικές εκλογές του 2010, δεν πρόκειται με κανέναν τρόπο να γίνουν «έλληνες πολίτες» με ταυτότητα. Εν ολίγοις, το κράτος θα συνεχίσει να διατηρεί χιλιάδες άτομα σε ένα καθεστώς όπου η νομιμότητα εναλλάσσεται με την παρανομία: **θα συνεχίσει να παρανομοποιεί νομιμοποιώντας**, ανάλογα με τις ανάγκες των αφεντικών. Και είναι χαρακτηριστικό ότι οι μέχρι πρότινος «νομιμοποιημένοι» αλβανοί εργάτες που μένουν πλέον άνεργοι, μετατρέπονται άμεσα σε «παράνομους». Εξαιτίας αυτής της άμεσης σύνδεσης νομιμότητας και συγκέντρωσης ενσήμων, άλλοι 130.000 προλετάριοι έχουν προστεθεί στις τάξεις των «παρανόμων», μιας που δεν μπορούν να βρουν τα αναγκαία ένσημα. Έτσι, το καθεστώς της ημι-νομιμότητας και ημι-παρανομίας επιβάλλει μια ισορροπία του τρόμου (ούτε όλοι νόμιμοι ούτε όλοι «παράνομοι»), διασφαλίζοντας την «πολυπόθητη» υποτίμηση της εργασίας.

Γιατί όταν μιλάμε για μεταναστευτική πολιτική, μιλάμε για πολιτική της εργασίας. Και όταν μιλάμε για πολιτική της εργασίας αναφερόμαστε, φυσικά, σε μια πολιτική που **έχει στο στόχαστρό της το σύνολο της εργατικής τάξης** (και της ντόπιας, όσο κι αν αυτή νομίζει ότι το «καλό και στοργικό» κράτος θα την προστατεύει στο διηνεκές).

Είναι κάτι παραπάνω από προφανές ότι όσο μια τέτοια διευθέτηση δεν αποτελεί κοινωνικό αίτημα των ντόπιων εργατών ούτε έχει επιβληθεί από τα κάτω (χωρίς να υποτι-

μάει κανείς τις κατά καιρούς προσπάθειες και τους αγώνες των μεταναστών να νομιμοποιηθούν), οπότε και δεν αντικατοπτρίζει εχθρικές προς την καπιταλιστική κανονικότητα κοινωνικές σχέσεις, δεν μπορεί παρά να είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα στη διαδικασία παρανομοποίησης των μεταναστών. Στην κεντρικής σημασίας μέθοδο που ακολουθεί ο καπιταλισμός σήμερα, προκειμένου να δημιουργεί αποθέματα φθηνής και ανά πάσα στιγμή πρόσφορης για εκμετάλλευση εργασίας. Και κάπως έτσι, το κράτος ασκεί πολιτική: ορίζοντας μονομερώς τα «τι και πώς» της εργασίας, ενώ ταυτόχρονα προβάλλει ένα δήθεν ανθρωπινό προσωπείο που τελυταία έχει αποκτήσει και «σοσιαλιστικές ευαισθησίες».

Μέσα σε παρόμοιες πολεμικές (από την πλευρά των αφεντικών) συνθήκες, η συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας υιοθετεί απόλυτα βολικές για το κράτος και τα αφεντικά συμπεριφορές. Συμπεριφορές που μπορεί να διαφέρουν ως προς τη βία που εμπεριέχουν και τον πολιτικό χώρο που εκφράζουν, έχουν όμως ένα βασικό κοινό χαρακτηριστικό. Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, μπορεί κανείς να σφυρίξει αδιάφορα, επαναλαμβάνοντας πεισματικά ότι το όλο θέμα δεν τον αφορά: μπορεί να ξεπλάνει τις πρωτοκοσμικές του τύψεις με φιλανθρωπίες προς τους «κακόμοιρους» και «ανήμπορους» μετανάστες· μπορεί και να είναι κυνηγός κεφαλών ουρλιάζοντας «έξω οι ξένοι». Και για να μη γίνει καμία παρεξήγηση, δεν υπονοούμε ότι ο ανθρωπισμός της καθεστωτικής αριστεράς είναι αντίστοιχος των φασιστικών επιθέσεων. Λέμε απλώς ότι οι συγκεκριμένες εκδηλώσεις είναι το ίδιο διαχειρήσιμες από το κράτος και γι' αυτό πολλαπλώς χρήσιμες· γιατί **πατάνε πάνω σε μια κοινή βάση: στην παραδοχή ότι οι μετανάστες είναι κάποιοι Άλλοι**. Κάποιοι Άλλοι που είτε αξίζουν να τους βοηθήσεις προσφέροντάς τους κουβέρτες και φαγητό είτε αξίζουν να τους τσακίσεις.

Διαλέγεις και παίρνεις, ανάλογα με το αν βλέπεις τα πράγματα από δεξιά ή από αριστερά.

Όσοι, λοιπόν, δεν βλέπουν να τους συνδέει κάτι ουσιαστικό με τους μετανάστες, όσοι έχουν αποφασίσει ότι η μοίρα τους μέσα στον καπιταλιστικό βούρκο δεν είναι κοινή, έχουν πολύ συγκεκριμένες επιλογές. Να σιωπούν μέχρι τελικά να καούν (γιατί όταν βρίσκονται μέσα σε σκοπευτήριο δεν είναι δυνατό να παραμείνεις για πάντα στο απυρόβλητο...), να κλαψουρίζουν και να καταγγέλλουν το «ανάλητο» κράτος, να σπλιζονται με ρατσιστικό μίσος και να κάνουν τη βρώμικη δουλειά.

Όσοι, όμως, εξακολουθούν να έχουν το μυαλό τους στη θέση του και την οργή τους σε κατάσταση ετοιμότητας, σημαίνει ότι πίσω από αυτές τις διαδικασίες «νομιμοποίησης» διακρίνουν τις «φανταστικές» εργασιακές σχέσεις που σχεδιάζουν τα αφεντικά για όλους μας. Σημαίνει ότι κατανοούν ότι οι «πρελές» απαιτήσεις που κάθε φορά εγείρει ο μηχανισμός (είναι ενδεικτικό ότι στην τελευταία προσπάθεια νομιμοποίησης μεταναστών που «κατέβαλε» το ελληνικό κράτος το 2005 απαγόρευε τη μετακίνηση σε άλλη περιφέρεια, την αλλαγή ειδι-

κότητας, ενώ ζητούσε, μεταξύ άλλων, παράβολα που έφταναν τα 900 ευρώ) δεν πρέπει να αντιμετωπίζονται ξέχωρα από τις γενικότερες «πρελές» απαιτήσεις που επεκτείνονται και στους ντόπιους προλετάριους (ανασφάλιστη εργασία, βασικός μισθός 650 ευρώ, δουλειά και τα σαββατοκύριακα, κ.ά).

Το μόνο, λοιπόν, που θα μπορούσε να αντιτάξει κανείς στις κυβερνητικές πολιτικές και στις αριστεροχαρούμενες κριτικές θα ήταν η έμπρακτη (και όχι τυπική) νομιμοποίηση όλων των μεταναστών χωρίς καμία προϋπόθεση. Για να το πούμε αλλιώς, **θα ήταν η παραδοχή από την ντόπια εργατική τάξη** ότι δεν αναγνωρίζει στον εαυτό της κανέναν είδους αναφαίρετα, παντοτινά και κληρονομικά δικαιώματα και **ότι δεν θεωρεί τους μετανάστες ούτε ανταγωνιστές ούτε «ανυπεράσπιστα» όντα που χρήζουν περιθάλψης, αλλά ταξικούς συντρόφους.** Θα ήταν, τέλος, η ταξική επιλογή «στρατοπέδου» και η από τα κάτω αλλαγή των κοινωνικών σχέσεων σε όλους τους τομείς (στη δουλειά, το σχολείο, τη γειτονιά).

Και τότε το «ζητηματάκι»
όντως θα γινόταν πρόβλημα για το κράτος.

antifa
12 / 09